

Beschrijving beelden – Katrin Dekoninck

1)

Twee asymmetrische, niet exacte spiegelbeelden zitten tegenover elkaar. De een zit er nogal stoïsch, maar getekend bij. De ander is overgelaten aan kwellende emoties en houdt het hoofd vast. Het is een innerlijke strijd die hier weerspiegeld wordt.

Hoewel de figuren een 'identieke' inborst hebben, zijn ze toch niet één met elkaar. Ze worden afgescheiden door een transparante, maar impermeabele wand. Enkel deze 'spiegel' kan beide *personae* dichter bij elkaar brengen en zichtbaar maken wie aan de andere zijde zit. Tenminste als hij die zich spiegelt bereid is zijn masker te laten vallen. Dekoninck laat ons die 'andere zijde', die voor de buitenwereld vaak onzichtbaar blijft, zien. Op die manier dwingt ze de toeschouwer ook zichzelf een spiegel voor te houden.

2)

Verstrengeld met en in zichzelf ligt een figuur op de grond als een noot zonder bolster. De tengere figuur die uit de klei werd geboren, tracht als het ware terug te keren naar zijn oorspronkelijke toestand: naar de levenloze materie die hij ooit was. Zoals de oudere, de mistroostige zoekt hij steun in een ver gedreven foetale houding en probeert zo weinig mogelijk van zichzelf te tonen, zich te verbergen en te beschermen.

3)

Voor de spiegel staan en blijven staren naar jezelf, in je eigen ogen... Wie herkent dit beeld niet? Zijn we niet allemaal op zoek naar wat er dieper in ons schuilt; naar wat er achter ons eigen gelaat zit?

De jonge figuur met androgyne eigenschappen staart niet naar zichzelf uit eigenliefde zoals Narcissus, integendeel. Hij is op zoek naar zichzelf of naar wat hij denkt te moeten zijn: een uitputtende queeste naar een door verwachtingen geschapen schim.

Het haast uitdrukingsloos gezicht van iemand die beroofd is van alle emotie, moedeloos en vermoeid, onthult de ontgoocheling. Hij slaagt er niet in het verwachte spiegelbeeld te ontmoeten. Dat leidt tot afkeuring van de eigen persoon en de werkelijke reflectie.

Slechts een deeltje van het 'zelf' legt zich bloot in de weerspiegeling. Wat niet rijp is om zich te openbaren blijft verscholen.

4)

(beeld uit boek)

De beelden van Katrin Dekoninck bezitten ontegensprekelijk enorme dichterlijke kwaliteiten. Ze zijn een belichaming van poëtische narratie. Dat geldt ook voor dit beeld. Het is de mentale moeheid van een opgroeiend kind, een jongvolwassene die

hier wordt afgebeeld. Het rechtstaand slapende meisje sluit zich af van de buitenwereld op zoek naar rust en een locus om zich te herbronnen. Ze representeert de uitputting die het leven met zich meebrengt: een algehele moeheid die ons op verschillende momenten in ons leven steeds weer onbeschaamd opeist.

5)

Een jong meisje, het hoofd gebogen, in haar ondergoed. Ze lijkt zich te schamen. Niet door haar schaarse kledij. Contact met de toeschouwer is er immers niet. Het kind zit in haar eigen wereld, afgeschermd van wat haar omgeeft. Ook hier draait het om leeftijdsgebonden problemen en zorgen die gelinkt zijn aan de innerlijke gevoelswereld. Dekoninck weet die mentale preoccupaties perfect te capteren in haar beelden, of het nu om een kind of een bejaarde gaat.

Ook al is er geen onderlinge communicatie mogelijk tussen de toeschouwer en het beeld, de kunstenaar opent met haar beeldtaal een soort van portaal waardoor de kijker als het ware in het beeld zelf kan treden.

6)

Een meisje ligt op een kussen, de buik naar beneden. Ze moet wel haar laatste krachten gebruikt hebben om op de hoge tafel te klauteren. Niets lijkt erop dat ze ooit nog zal kunnen – laat staan willen – terugkeren om contact te maken met de grond. De figuur laat zich volledig hangen. Ze schijnt te verwachten dat de zwaarte uit haar tenen en vingertoppen zal wegsijpelen. Het kussen staat onvermijdelijk symbool voor bescherming, een mantel der liefde die de entiteit niet vindt bij haar medemensen.

7)

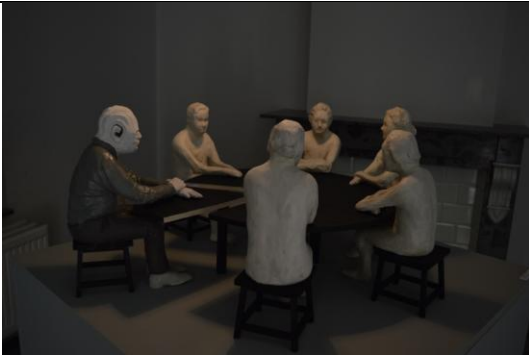
(beeld uit boek)

Twee figuren, een man en een vrouw, zitten met hun ruggen naar elkaar gekeerd. Ze zitten elk op een andere rand van het bed, verzonken in gedachten, beiden in hun eigen wereld. Beide figuren zijn letterlijk en figuurlijk gescheiden. Een strenge snede deelt het bed genadeloos in twee aparte, maar onvolledige delen.

Dit beeld was reeds te zien tijdens het kunstenfestival Watou 2017 dat ging “over alleenigheid en ondraaglijke eenzaamheid”. Deze sculpturen zijn dan ook een mooi voorbeeld van hoe eenzaamheid zich eveneens kan voordoen als je niet alleen bent.

Daar waar we bij Dekoninck meestal geconfronteerd worden met op zichzelf staande, geïsoleerde beelden, zien we nu een tweetal. Het prangende gebrek aan communicatie komt hier des te duidelijker naar voren.

8)

Een vergadering met een vreemde eend in de bijt: dat is waar deze installatie onmiddellijk aan doet denken. Een figuur, die ouder lijkt dan de rest, individueler, meer getekend door de tijd, onderscheidt zich van de anderen. Hij draagt gekleurde kledij en springt in het oog. Het stukje tafel dat hem is toebedeeld, werd als een taartpunt uitgesneden. Op die manier wordt de figuur geïsoleerd van de rest van de groep. De communicatie stopt waar de tafel werd verzaagd. Voelt hij zich uitgesloten? Heerst er onderling onbegrip? De man houdt zijn blik in de richting van de groep, maar hoort hij hen wel? Hij hoort er niet echt bij. Zoveel is zeker. De eenheid en samenhang van de groep is slechts schijn.

Rond dit beeld hangt een duidelijke ‘Ik-Ander’ problematiek. Ook hier verschuilt de eenzaamheid zich om de hoek.

9)

Kussens en bedden waarop Dekonincks beelden zich te rusten leggen, zijn twee symbolen die haar werk doorwaden. Ook deze figuur zoekt haar toevlucht in een liggende houding en in de genegenheid van een zachte ondergrond. Toch is de figuur naakt, onbeschermd en kwetsbaar. Het lijkt haast alsof zij vergaat, verteerd door emoties, en zelfs wegzinkt in de drassige krochten van haar eigen gevoelens.

Deze gevoelens die in veel van de beelden van Dekoninck tot uiting komen, zijn in het dagelijks leven nog steeds omfloerst door taboe en weinig 'gedocumenteerd', maar voor zo velen meer dan herkenbaar. Het zijn emoties die we enkel met onszelf delen, omdat ze niet worden aanvaard door de samenleving wegens te negatief of te pessimistisch, terwijl ze alomtegenwoordig zijn.

De kijker is hier wederom getuige van een bijzonder intieme belevens, die zelden met zo veel puurheid, misschien zelfs rauwheid wordt afgebeeld.

10)

Een bejaarde vrouw zit als eerste in de rij als in een kapel, of in een verlaten treinstation, wachtend op haar beurt om te vertrekken. Haar leeftijdsgenoten heeft ze letterlijk en figuurlijk achter zich gelaten. Een voor een werden ze weggeplukt ... De andere stoelen zijn bedekt met opgevouwen kledingstukken en pyjama's. Onderaan de stoelen staan lege pantoffels in keramiek. Het zijn relieken, achtergelaten door hun vergane eigenaars en versteend voor de eeuwigheid. De vrouw straalt een zeker ascetisme uit van iemand die veel heeft meegemaakt. Toch heeft ze een zachte uitdrukking op haar gelaat, alsof ze vrede heeft genomen met wat er nog rest. Maatschappelijke thematieken als eenzaamheid bij ouderen en vergankelijkheid van het menselijk leven komen hier sterk naar voren. Door middel van wat op het eerste gezicht een individualistische scène lijkt, weet Dekoninck een universele bezorgdheid weer te geven en dat op een beklijvend realistische manier.